

Ezek után láttam: íme, nagy sokaság volt ott, minden nemzetből és törzsből, népből és nyelvből, amelyet megszámolni senki sem tudott; a trón előtt és a Bárány előtt álltak fehér ruhába öltözve, kezükben pedig pálmaágak,¹⁰ és hatalmas hangon kiáltották: Az üdvösség a mi Istenünké, aki a trónon ül, és a Bárányé!

¹¹Az angyalok mind ott álltak a trón, a vének és a négy élőlény körül, arcra borultak a trón előtt, és imádták Istent ¹²ekképpen: Amen! Az áldás, a dicsőség és a bölcsesség, a hálaadás és a tisztesség, a hatalom és az erő a mi Istenünké örökkön-örökké! Ámen!

¹³Ekkor megszólalt az egyik vén, és megkérdezte tőlem: Kik ezek a fehér ruhába öltözöttek, és honnan jöttek? ¹⁴Ezt mondtam neki: Uram, te tudod. Ő így válaszolt: Ezek azok, akik a nagy nyomorúságból jöttek, és megmosták ruhájukat, és megfehéřítették a Bárány vérében. ¹⁵Ezért vannak az Isten trónja előtt, és szolgálnak neki éjjel és nappal az ő templomában, és a trónon ülő velük lakik. ¹⁶Nem éheznek és nem szomjaznak többé, sem a nap heve, sem más hőség nem bántja őket, ¹⁷mert a Bárány, aki középen a trónnál van, legelteti őket, elvezeti őket az élet vizének forrásaihoz, és Isten letöröl szemükről minden könnyet.

Kedves Testvéreim!

„A barátok séta közben gyakran megpróbálták elképzelni, milyen is lesz majd, ha Istennél lesznek. Egyre részletesebben festették le maguknak az eget. Aztán megint kétségek gyötörték őket. Végül a következő egyezséget kötötték: amelyikük előbb meghal, annak kötelessége lesz még aznap éjszakáján felkeresni a másikat. Csak egyetlen szót kell mondjon: "TALITER"-ami annyit jelent- "ÍGY VAN", vagy "ALITER"-, azaz : "MÁSKÉNT VAN".

Egyikük hamarosan meg is halt. Éjjel, megegyezés szerint, megjelent öreg barátjánál.

-TALITER?-kérdezte.

Az elhunyt a fejét rázta.

-ALITER?-kérdezte félénken a barát.

Az elhunyt ismét csak a fejét rázta, majd sokatmondóan mosolyogva csak ennyit mondott:

-TOTALITER ALITER: TELJESEN MÁSKÉNT VAN!" (Hézszer G: Mindennapi és nem egészen mindennapi történetek)

Ebben a kis történetben egy egészen egyszerű, mégis nagyon érdekes teológiai megfogalmazást találunk arról, hogy milyen is lesz a mennyek országa.

Vannak ugyanakkor pillanatok, amikor mindenkiben felmerül a mi van, ha mégis létezik – gondolat.

Volt egy egészen érdekes beszélgetésem még év elején egy idős emberrel, az urnatemetőben. bácsi 90 év fölött volt már és jött, hogy elintézzék a dolgokat. Meg fogok halni nemsokára, nem szeretnék a gyerekeimnek gondot okozni – mondta. Beszélgettünk kicsit. Ateista vagyok mondta, abban hiszek, hogy az anyag, amiből a testem van lebomlik. És mi van a lélekkel – kérdeztem. Gondolom az is így van, nem vész el, csak átalakul – jött a viccesnek szánt válasz. Én hiszek a mennyországban – válaszoltam, ami számomra nem a felhőkön ücsörgő angyalokról szól, hanem arról, hogy az én lelkem visszatér ahhoz, akitől kaptam, de nem feloldódik a nagy egészben, hanem hozzá kapcsolódik, onnantól kezdve visszavonhatatlanul.

Ezen elgondolkodom – válaszolta a bácsi, aki néhány hónappal később valóban meghalt. A családja nem kért egyházi temetést, de én remélem, hogy ez a kis gondolat valóban beférközőtt az elvei közé, és talán Isten nyitott számára egy ajtót.

Igen, valahogy úgy vagyunk ezzel a reménységgel, hogy amikor szembesülünk a hozzánk közel állók halálával, akaratlanul is arra gondolunk: „kell ott fenn egy ország, amely talán ránk is vár...”

A keresztyén hit tovább megy, nem csak vágyik egy mennyországra, hanem tudja, hogy van. Honnan tudja? Onnan, hogy megtapasztalta. Nekünk tapasztalatunk az, hogy van mennyország. Méghozzá azért, mert valaki visszatért a halálból, és elmondta, hogy milyen. Elmondta, hogy totaliter aliter – egészen más, mint ahogyan mi elképzeljük. Jézus az ő feltámadásával megmutatta ezt. Azok pedig, akik ezt látták továbbadták. Ahogy Péter mondja: „nem kitalált meséket követve ismertettük meg veletek a mi Urunk Jézus Krisztus hatalmát és megjelenését, hanem úgy, hogy szemtanúi voltunk isteni fenségének.” Én hiszek Péternek, méghozzá azért hiszek, mert ő képes volt vértanúhalált halni ezért a hitért. Nem tagadta meg akkor sem, amikor kínozták, amikor őt, is mint mesterét keresztre feszítették. De nem csak ő, hanem a többi tanítvány is ezt élte át. Szenvedtek a Jézus nevéért. Válogatott kínzások között tűrték, mert hitték, hogy valami szebb és jobb vár rájuk. Hitték, mert ez volt a tapasztalatuk.

Egyetlen tanítvány volt a 12-ből, aki nem lett vértanú. János apostol, aki többek közt a Jelenések könyvét is írta, amelyből mai alapigénk is szól. Az ő feladata más volt. Hosszú életet élt, amelyből nem hiányzott a szenvedés, de éppen ez volt az, ami sokaknak segített a hitben való megmaradásra, a kitartásra. A Jelenések

könyvét az üldözött keresztyénekhez írja, hiszen ezt a feladatot kapta. Látomásaiban megjelent neki Jézus, és bepillantást engedett a mennyek országába, abba a jövőbe, amely azokra vár, akik mindvégig kitartanak. János apostol által mi is bepillantunk a mennybe. Persze azt aztért tudnunk kell, hogy Jánosnak emberi fogalmakkal kell leírnia azt, ami leírhatatlan és megmagyaráznia azt, ami megmagyarázhatatlan. Tudva azt, hogy ezek csupán képek, és árnyékképei a valóságnak, mégis közelebb kerülhet hozzánk János apostol látomásain keresztül ahhoz, hogy mi vár ránk földi létünk végén.

*Ezek után láttam: mi után? Az előzményekben János arról ír, hogy bepillantást kapott az utolsó ítélet előtti időkbe. Lát 144 000 embert, akik a zsidóság 12 törzséből vannak, és akiknek nem lesz része az utolsó idők szenvedéseiben, mert Isten már előtte magához veszi őket. Ők ott állnak az Isten mennyi trónusa előtt. Majd azt olvassuk: *íme, nagy sokaság volt ott, minden nemzetből és törzsből, népből és nyelvből, amelyet megszámolni senki sem tudott; a trón előtt és a Bárány előtt álltak fehér ruhába öltözve, kezükben pedig pálmaágak,*¹⁰ *és hatalmas hangon kiáltották: Az üdvösség a mi Istenünké, aki a trónon ül, és a Bárányé!**

Bízató látomás, a megszámálhatatlan tömeg, amely szintén ott áll a 144 ezer mellett. Ez a nagy sokaság – azok, akik a mennybe kerültek. Így visszanezve 2000 év távlatából nem tűnik annyira fel, hiszen sok idő eltelt, sokan lehetnek, akik a mennybe kerültek, akik szentek lettek. De János idejében még a 144 ezer is soknak számított, ha belegondolunk, hogy hányan hihettek Jézusban. Ehhez képest János megszámálhatatlan sokaságról beszél, ami azt mutatja, hogy nem egyes kiváltságosoké, erkölcsi szenteké a mennyek országa. De akkor kié?

¹³*Ekkor megszólalt az egyik vén, és megkérdezte tőlem: Kik ezek a fehér ruhába öltözöttek, és honnan jöttek?* ¹⁴*Ezt mondtam neki: Uram, te tudod. Ő így válaszolt: Ezek azok, akik a nagy nyomorúságból jöttek, és megmosták ruhájukat, és megfehérítették a Bárány vérében.*

Egy egészen rendhagyó kép: a fehér ruhába öltözöttek. Kik ők? Ezt kérdezi a látomásban a Jánossal beszélő vén is. Amikor János visszautalja a válasz lehetőségét, két dolgot tudunk meg:

A nagy nyomorúságból jöttek és megfehérítették ruhájukat a Bárány vérében. Bár ez utóbbi kép az érdekesebb, de fontos az előző is. Akik a nyomorúságból jöttek. A földi nyomorúságból, ebből a világból, amelyben annyi a könny, annyi a szenvedés és a kín. És bár vannak pillanatok, amikor nem így tekintünk világunkra, amikor boldognak, szerencsésnek érezzük magunkat, de azért, ha körülnézünk, akkor azt látjuk, hogy a szenvedés ott van a háttérben. A gyász, a betegségek, a járvány, háborúk és békétlenség. Mintha ez a világ valóban az ördög játszótéren lenne, és csak néha tudnánk feljönni a víz alól, hogy levegőt kapjunk. Mostanában gyakran érezhetjük ezt a fuldokoló állapotot, akkor, amikor a maszk mögött, korlátozva érezzük a szabadságunkat, amikor olyan kihívások nehezítik az életünket, amelyekre nem voltunk, vagyunk felkészülve. Nem tudjuk mi jön, hogy mit hoz a holnap. De ugyanez a fullasztó érzés lehet a gyászlóban, aki nem tudja, hogy szeretett hozzátartozója, férje, felesége, gyermeke vagy szülei halála után hogyan tovább. De sokan vannak, akik súlyos betegségben, vagy lelki terhek közt, esetleg egzisztenciális válságban élnek a hétköznapijaikat. Őket is fullasztja ez az érzés. A megoldás a fulladás ellen, hogy levegőhöz jutunk.

Hadd hozzak be egy számomra kedves képet annak szemléltetésére, hogy milyen is ez a világ, és milyen is a mennyek országa.

Képzeld el, hogy a víz alatt születünk. Amikor megszületünk egy levegővel töltött palackot kapunk a hátunkra, amellyel úszkálhatunk, élvezhetjük a víz alatti világot. Néha valami gond van a felszerelésünkkel, ekkor elúszunk a búvárkórházba és ott megjavítják. Előfordul, hogy valami hiba van, és ezért nem jutunk levegőhöz – ilyenkor próbálunk segíteni magunkon, vagy segítséget kérni. Egyszer valaki feltette a kérdést: honnan van a palack és benne a levegő? Nem tudja senki, de azután ez a valaki elmondja, hogy ő onnan jött. A felszínről, ahol nem csak néhány palacknyi levegő van, hanem minden levegő. Nem hisz neki senki, illetve mégis, néhányan hisznek és megindulnak a felszín felé. De nem megy. Nem tudnak felmenni, van egy pont, ami után nem működik, hiába próbálkoznak. Aztán ez a valaki, aki onnan fentről jött, olyat tesz, ami mindenkit meglep. Felmegy a felszínre, majd visszajön és onnan fentről segít. És akinek ő segít az feljut a teljes levegőre. Nyilván ez is egy kép, ahogy említettem egy számomra kedves kép. De éppen ez János apostol látomásának is a lényege. Úgy beszél a mennyek országáról, hogy azok, akik olvassák, megértsék.

A nagy nyomorúság – a fuldokoló állapot – a víz alatti világ, ez a földi lét. És kik azok, akik a felszínre jutnak? Akik megfogják a fentről érkező kezét, akik fehérre mossák a ruhát a bárány vérében. Ezt a lehetetlen képet használja János. Mert így tudja elmondani, ezzel tudja megértetni, hogy nem a saját elhatározás, nem az ennyi és annyi jót tettem juttat minket a mennybe, hanem az, csak és kizárólag a hit, méghozzá a Jézus Krisztusban, az ő golgotai keresztségében való hit.

A bárány – a jelenések könyvében – Jézus szimbóluma. Hogy miért arról a bibliaóráinkon beszéltünk októberben, most kevés lenne az idő elmondani. A bárány vérében megmosott fehér ruha – azt jelenti, hogy a Jézus vére tisztára mos, és alkalmassá tesz a mennyek országára.

Akkor, amikor ma elhunyt szeretteinkre emlékezünk, és talán reménykedünk abban, hogy ők Istenhez mentek, már ott vannak a mennyekben, és a fehér ruhába öltözöttek körében dicsőítik Istent, ennek a reménységünknek csak egyetlen alapja lehet, mégpedig az, hogy Isten totaliter aliter, egészen más. Aki nem bűneink szerint fizet nekünk, aki egészen különös utat választott az ember megmentésére azzal, hogy egyszülött fiát küldte a világba. Nem könnyű ez az út, de az egyetlen. És ami a csodálatos, hogy már ma megfoghatjuk Jézus kezét, és elindulhatunk vele, a felszín felé. Jó, ha nem az utolsó pillanatban akarjuk megragadni őt. A bűvároknál van egy szabály, amint a levegő a kritikus szintre ér, el kell indulni felfelé.

Nézzünk körül ebben a világban, a levegő a kritikus szinten van, induljunk el felfelé, amíg van rá lehetőség. És hogyan tudjuk ezt megtenni? Csak úgy, ha figyelünk rá, ennek pedig egyszerű az útja: olvassuk a Bibliát, ismerjük meg az ő szavát, hallgassuk a róla szóló igehirdetést. Ezek az első lépések. És ha elindulunk, akkor megtapasztalhatjuk azt, amiről János beszél, amikor ezt írja: *17mert a Bárány, ..., legelteti őket, elvezeti őket az élet vizének forrásaihoz, és Isten letöröl szemükről minden könnyet. Isten letöröl minden könnyet. Kedves gyászolók! Bízátok magatokat Istenre, ő szeretne gondoskodni rólatok, hogy azután ti is odaállhassatok elhunyt szeretteitek mellé a fehér ruhások seregébe.*